

Sygn. akt VI Gz 18/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r. w Toruniu

w postępowaniu uproszczonym

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa L. D.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 listopada 2016r., sygn. akt V GC 1212/14 upr

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych uznając, że pozwany osiąga znaczne przychody z prowadzonej działalności gospodarczej, a jego dochód w 2015 r. wyniósł ponad 37 000 zł. Zdaniem Sądu Rejonowego na tym poziomie przychodów, możliwe jest wygospodarowanie środków na opłaty sadowe. Wydatki ujawnione jako koszty uzyskania przychodów nie mają pierwszeństwa przed należnościami Skarbu Państwa z tytułu opłat sadowych. W ocenie Sądu I instancji pozwany, jak na warunki lokalne, jest osobą zamożną, zatem nie przysługuje mu uprawnienie skorzystania z „prawa ubogich”.

W zażaleniu pozwany zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że sytuacja przychodowa pozwanego pozwala na uiszczenie przez niego kosztów sądowych, podczas gdy prawidłowa analiza uzasadnia skorzystanie z prawa do zwolnienia od kosztów sądowych, a nie do oceny, że pozwany jest osobą zamożną jak na warunki lokalne, co jest subiektywne:

W oparciu o powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zwolnienie pozwanego od opłaty od kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy rozpoznając jego wniosek, oparł się na kryteriach obiektywnych.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia Sądu pierwszej instancji dotyczące sytuacji majątkowej skarżącego. Trafnie Sąd a quo zwrócił uwagę na wielkość przychodu oraz dochodu osiągniętych przez pozwanego w 2015 r. Sam fakt prowadzenia przeciwko pozwanemu postępowania egzekucyjnego i istnienie obciążeń na jego nieruchomości, nie podważa poprawnych ustaleń Sądu pierwszej instancji, a także wniosku, że pozwany nie jest osobą ubogą. Należy też podkreślić, iż pozwany nie przedłożył żadnych dokumentów na potwierdzenie tych okoliczności.

Zwolnienie od kosztów sądowych oznacza w istocie rzeczy udzielenie przez Skarb Państwa swoistego kredytu, a zatem powinno mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach i dotyczyć tylko osób występujących in forma pauperis, a więc takich, którzy, jak mówią verba legis: „nie są w stanie ich ponieść, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny”. Tylko pobieżna analiza dołączanych do wniosku dokumentów potwierdza ocenę Sądu Rejonowego, że pozwany nie jest osobą ubogą i oceny tej nie zmienia fakt obciążających go zobowiązań.

Orzecznictwo sądowe przyjmuje, że przedsiębiorca w procedurze planowania wydatków związanych z prowadzoną działalnością winien zagwarantować sobie środki służące nie tylko czynnemu dochodzeniu roszczeń, ale również obronie przeciwko ewentualnym żądaniom do niego kierowanym, a strona, która realizuje swoje zobowiązania w ten sposób, że wyzbywa się zdolności do zapłaty kosztów sądowych, preferencyjnie traktując inne zobowiązania, nie może skutecznie zarzucać, że odmowa zwolnienia od kosztów narusza jej prawa do sądu.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany miał możliwość poczynienia oszczędności i regulował inne zobowiązania związane ze swoją działalnością.

Prawidłowo podkreślił Sąd Rejonowy, że koszty sądowe nie są mniej uprzywilejowane niż inne zobowiązania. Zatem, nie ma podstaw w przypadku pozwanego, którego działalność przynosi dochód, aby jego aktywność gospodarcza była finansowana ze środków Skarbu Państwa.

Nie ma racji pozwany twierdząc w zażaleniu, że nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych – opłaty od zażalenia 50,00 zł. W ocenie Sądu Odwoławczego przeczy temu treść przedłożonego przez pozwanego oświadczenia majątkowego, a opłata od zażalenia nie jest wysoka.

Należy podkreślić, iż instytucja zwolnienia od kosztów sądowych nie jest przeznaczona dla aktywnych przedsiębiorców, którzy dysponują majątkiem i obracają środkami pieniężnymi.

W rezultacie zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

(...)

Z.

1. (...),

2. (...),

3. (...)

T. 14. (...).